

РЕШЕНИЕ

№ 2403

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11265** по описа за **2020** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба, подадена от Областна дирекция по безопасност на храните - С. град (ОБДХ), чрез адв. Б., срещу решение от 27.03.2020 г., постановено по НАХД №18294 по описа за 2019г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 9-ти състав. С решението съдът е отменил наказателно постановление (НП) № 184 от 15.07.2019г., издадено от директора на ОБДХ, с което на С. В. Ч. на основание чл. 45 от Закона за храните (ЗХ) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева за нарушение на чл. 23, ал. 1 ЗХ.

Според касатора СРС неправилно е приложил материалния закон, като е намерил допуснати при издаване на наказателното постановление съществени нарушения на процесуалните правила, каквито не са налице. Моли съдът да отмени решението на СРС и вместо него да се постанови друго, с което се потвърди НП като правилно и законосъобразно.

Ответникът не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законноустановения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 07.05.2019г. инспектор в отдел „Контрол на храните” при ОБДХ - С. град е извършил проверка в търговски обект - ресторант, стопанисвана от [фирма], находящ се в [населено място], пазар П., като лицето С. В. Ч. работела в момента на проверката с многокомпонентни ястия и влиза в контакт с храните, предлагани на клиентите в обекта, без да е представила на контролните органи лична здравна книжка със задължителни предварителни и периодични прегледи по установения от закона ред. В деня на проверката е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №274/07.05.2019г. по чл. 23, ал. 1 ЗХ, в който се посочва, че лицето работи с неизяснено медицинско състояние, тъй като не представила на контролните органи лична здравна книжка със задължителни предварителни и периодични прегледи по установения от закона ред. АУАН бил предявен незабавно на Ч., която го подписала и посочила, че в момента не носи книжката, а ще а представи на следващия или по-следващия ден. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. За да постанови същото, районният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на ЗАНН и същите са в несъответствие с материалния закон. Приел е, че в АУАН и НП липсват констатации за това кога за последен път Ч. е преминала медицински прегледи, респ. - колко време е изминало от тази дата до датата на проверката, като само така би могло да бъде извършена проверка, дали действително лицето е пропуснало да изпълни задължението си, защото за това е необходимо да се съпоставят конкретни дати.

Решението на СРС е правилно.

С разпоредбата на чл. 45 ЗХ законодателят е определил като наказуемо деяние "работи" или "допуска да работи" лице, заето в производството и търговията с храни в нарушение на чл. 23, ал. 1 от същия закон – без предварителен и периодичен медицински преглед по установения за това ред. Личното извършване на фактически действия, осъществяващи изпълнителното деяние "работи" е основание за лична отговорност на заетото в производството и търговията с храни лице, но санкционирането му е подчинено на определени в закона процесуални изисквания, които, с оглед санкционния характер на производството по ЗАНН, обезпечават защитата на посоченото в акта като нарушител лице и поради това правната им регламентация е императивна. Изискванията за предварителни и периодично извършване на медицински прегледи са регламентирани в Наредба № 15 от 27.06.2006 г. за здравните изисквания към лицата, работещи в детските заведения, специализираните институции за деца и възрастни, водоснабдителните обекти, предприятията които произвеждат или търгуват с храни, бръснарските, фризьорските и козметичните салони, която обаче не е посочена като основание в процесното НП.

К. състав не споделя твърденията в касационната жалба за правилност и

законосъобразност на НП. Видно от касационната жалба - конкретно е нарушен чл. 5, т. 1 от Наредба № 15/2006 г. Тази разпоредба не е посочена в НП, което е съществено процесуално нарушение и засяга правото на защита на лицето. С оглед изложеното са правилни изводите на СРС, че в АУАН и в НП не е посочен редът, към който препраща нормата на чл. 23, ал. 1 ЗХ, която в тази си част е бланкетна.

Императивните разпоредби на чл. 42, т. 4 и чл. 57, т. 5 ЗАНН са установени като гаранция едновременно за законосъобразно упражняване на предоставената административнонаказателна власт от органа и правото на защита на нарушителя. При описание на нарушението по чл. 45 ЗХ в случая актосъставителят и наказващият орган са се ограничили във формалното възпроизвеждане на нормата на чл. 45 ЗХ, което не съставлява изпълнение на задълженията им по чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, да посочат деянието с обективните му признаци като административно нарушение. Не са посочени конкретни фактически действия на Ч., които извършени при неспазване на особените изисквания по чл. 23, ал. 1 ЗХ, могат да бъдат основание за ангажиране на отговорността ѝ.

Липсата на това съдържание е в отклонение от изискванията на чл. 42, т. 4, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН и този процесуален пропуск не може да бъде преодолян от съда чрез проведеното доказване. На доказване подлежат всички факти и обстоятелства, посочени в акта и наказателното постановление, доколкото не се ползват с презумптивна доказателствена сила при оспорване, но чрез него не могат да бъдат допълвани фактите на нарушението в съдържанието им, които са съществени за административнонаказателното обвинение. След като не съдържа означение за съществените факти като признаци от състава на административното нарушение по чл. 45 вр. чл. 23, ал. 1 ЗХ, за което е потърсена отговорност на Ч., НП е подлежало на отмяна само на това основание, защото неспазването на изискването по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН ограничава правото ѝ на защита, от една страна, и от друга страна, възпрепятства съдебната проверка за законосъобразност, при която съдът следва да установи дали фактически установеното и посочено действие или бездействие противоречи на предписаното от съответната законова норма правило за поведение.

По изложените съображения, настоящата инстанция приема, че не са налице основания за отмяна на обжалваното съдебно решение. Касационната жалба се явява неоснователна, а решението следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, II касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.03.2020г., постановено по НАХД № 18294 по описа за 2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.